

FDR-LaRouche-løsningen: Schiller Institut Webcast med Helga Zepp-LaRouche, 26. november 2025

Ikke Korrekturlæst

HARLEY SCHLANGER: Hej, og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger af Schiller Institut og initiativtager til den Internationale Fredskoalition, som holder Zoom-møder hver fredag – også denne fredag. I dag er det den 26. november 2025. Jeg hedder Harley Schlinger og er jeres vært. Du kan sende spørgsmål og kommentarer til Helga via questions@schillerinstitute.org eller skrive dem på chat-siden.

Helga, der sker meget i forbindelse med forhandlingerne om at afslutte krigen i Ukraine, samtidig med at situationen i Gaza fortsat er uacceptabel. Det første spørgsmål handler om kombinationen af den såkaldte Trump-fredsftale for Gaza, som undermineres af israelske angreb. Spørgsmålet er, hvad der vil ske, hvis der samtidig indgås en fredsftale om Ukraine? Der er meget snak om, hvad man kan forvente af de igangværende forhandlinger mellem USA og Rusland om at afslutte proxy-krigen i Ukraine. Spørgerne beder om din vurdering af, hvor seriøst dette initiativ er, og om der er noget, Trump og Putin kan gøre for at forhindre E3-landene i at samarbejde med neokonservative i USA om at sabotere ethvert forsøg på samarbejde mellem Rusland og USA?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at panikken i Europa er en god indikator for, at trods mange forvirrende rapporter om Trumps 28-punktsplan – om hvem der har skrevet den, og om det

virkelig er Trump, der "kapitulterer" over for russerne – så tvinger realiteterne på slagmarken en afslutning på denne krig. Dette er blevet udtalt af flere personer, herunder den amerikanske hærminister Daniel Driscoll, som synes at være den nye person, Trump har udpeget til FN-Ukraine. Han fortalte ukrainerne, at sammenbruddet er nært forestående, og at de må vænne sig til den situation. Der er også rapporter om, at Witkoff ifølge Ushakov forventes i Moskva i næste uge, så jeg tror, alle tegn peger i retning af, at de resterende punkter, der skal afklares, er mindre og kan håndteres.

Hvis man skal finde en indikator fra den negative side, så peger panikken blandt visse atlantister i Europa på, at denne krig faktisk er tæt på at være slut. En meget sigende reaktion kom fra Josep Borrell, der sagde, at EU efter dette ikke længere kan betragte USA som en allieret. Det er ret stærk kaffe, som vi siger i Tyskland. Norbert Röttgen – også en indædt atlantist – er absolut forfærdet over aftalen. Og naturligvis har europæerne ikke længere noget at bidrage med, hvilket den russiske udenrigsminister Lavrov udtrykte meget brutalt, da han sagde, at europæerne havde haft deres chance i Minsk. De misbrugte den, og nu ønsker ingen dem længere som mæglere. Der er andre lande – som Tyrkiet, Hviderusland og andre – der ville være mere velkomne som mæglere i en sådan konflikt.

Så jeg tror, med al forsigtighed, at der er et vist håb om, at denne forfærdelige krig kan komme til en ende. Briterne vil åbenbart forlænge den uanset hvad; de har allerede sagt, at de vil sende udstyr og tropper dertil, selv efter en aftale. Det må vi se, for de europæiske landes militære og økonomiske kapacitet er ikke særlig stærk. Sabotage kan naturligvis altid finde sted, men jeg håber, at når der først er indgået en aftale mellem præsident Trump og præsident Putin, som ukrainerne på en eller anden måde føler, at de kan acceptere, så vil dette bringe konflikten til ophør.

Og forhåbentlig sprænger præsident Trump ikke Venezuela i

luften i mellemtiden, for det seneste jeg læste var, at han gerne ville tale direkte med præsident Maduro – så måske fører det ikke til en militær intervention. Faren er dog ekstremt stor. Forhåbentlig kan Trump-administrationen derefter rette mere opmærksomhed mod situationen i Mellemøsten, som er ganske forfærdelig. Desværre er drabene på palæstinensere, både i Gaza og på Vestbredden, kun lidt færre end før den såkaldte fredsftale, men ikke væsentligt færre.

Så vi er stadig ikke ude af skoven, og derfor må vi øge vores aktiviteter. Jeg opfordrer alle jer, der ser dette: Dette er ikke et øjeblik i historien, hvor man kan være selvtilfreds og se passivt til. Vi må bruge alle mulige midler til at overbevise folk om, at vi må overvinde geopolitikken. Vi er nået til et punkt i historien, hvor idéen om, at man konstant svækker sin modstander, fordi man har brug for en fjende for at mobilisere noget indenlands, eller at verden nødvendigvis er et nulsumsspil, hvor én vinder og én taber – alle disse ideer er forældede og utidssvarende. De skal erstattes af en ny tankegang, hvor menneskehedens fælles interesser kommer først.

Når man er enige om det – og om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der tager hensyn til alle landes interesser – kan man begynde at løse de problemer, der er tilbage. Ligesom i Den Westfalske Fred, hvor man enedes om principper, såsom at man altid skal tage hensyn til andres interesser. I dag betyder det mere end nogensinde: *alle* andre, ellers er der ingen fred. Når man er blevet enige om sådanne principper, kan man udarbejde detaljerne: territoriale, etniske og historiske konflikter. Men man må først blive enige om, at den fælles interesse er menneskehedens, og derfra kan man tackle alle problemer gennem diplomati. Vi må vende tilbage til diplomati som konfliktløsningsmekanisme, for i en tid med atomvåben bør det være indlysende for alle, at krig som middel til at løse konflikter absolut bør lægges til side for altid.

SCHLANGER: Vi har lige fået et spørgsmål her. Nogen henviste til din omtale af Driscoll, der er forsvarsminister. Han er ven af Vance og går nu sammen med Witkoff som de vigtigste diplomater i Ukraine, og sætter »Narco« Rubio, general Kellogg og Hegseth på sidelinjen. Er det dette, du taler om som et positivt tegn?

ZEPP-LAROUCHE: Det tror jeg. Norbert Röttgen, som jeg lige har citeret, er meget oprørt over denne kombination. Han siger, at det nu er "forretningsmændene", der forhandler, ikke diplomaterne. Hvis der er en pragmatisk tilgang, hvor Witkoff – der måske har været ejendomsmægler i fortiden og måske igen i fremtiden – handler i overensstemmelse med præsident Trumps intention, som fra begyndelsen har været at normalisere forholdet til Rusland, så er det en god ting. Jeg tror, at de andre personer, du nævner, klart forsøgte at omgå Trumps intentioner, og hvis han sætter dem ud af spillet, er det meget værdifuldt.

SCHLANGER: Et spørgsmål fra en tidligere dommer, nu professor i Frankrig. Jeg briefede hende i dag, og hun henviste til Trumps og Hegseths trusler om at retsforfølge demokratiske kongresmedlemmer for forræderi, fordi de har sagt, at soldater kan nægte at kæmpe af moralske grunde. Hun reagerede også på kommentarerne fra den franske stabschef, general Mandon, der sagde, at Frankrig kunne besejre Rusland i en krig, men mangler viljen. Hans citat lyder: »Franskmændene synes ikke at være villige til at miste deres børn eller lide økonomisk.« Hendes spørgsmål er: »Hvordan kan borgerne tolerere ledende embedsmænd, der siger sådanne ting?«

ZEPP-LAROUCHE: Det bør de ikke. De bør smide dem ud! De bør gøre oprør. De bør kræve en sådan inkompetent generals afgang, for hele diskussionen i Europa om at genopruste Europa og styrke sig til den kommende krig med Rusland, som angiveligt skulle finde sted senest i 2029 – måske i morgen – er fuldstændig vanvittig.

Jeg kan kun sige, at der er to måder at håndtere det på: Enten kræver man virkelig disse personers afgang, eller også gør man som jeg så i en ganske sjov kommentar fra en bayersk komiker ved navn Monika Gruber. Hun lavede en fremragende sketch, hvor hun råbte: »Russerne kommer, russerne kommer!« og kontrasterede det med den absurde woke-kultur i Tyskland, hvor russerne umuligt kan trænge ind, fordi broreparationerne ikke fungerer, så de ikke kan krydse broerne, og så videre. Jeg synes, det er én måde at få folk til at grine af det på.

Men mere alvorligt: disse mennesker bør afsættes. De har ingen ret til at sige sådan noget. Hvis der kommer en krig, bliver det ikke en konventionel krig. Rusland vil ikke indtage Polen eller de baltiske lande, og så vil man føre en konventionel krig. Faren for krig opstår, hvis der leveres Taurus- og Tomahawk-missiler og lignende våben til Ukraine, og der derefter udføres angreb dybt inde i Rusland. Så overskrides den sidste røde linje, og Rusland vil reagere. Måske ikke med atomvåben i begyndelsen – måske med Oreshnik, som ikke nødvendigvis er atomar, men ustoppelig, fordi den kan flyve op til Mach 11, og der findes intet forsvar imod den. Det kan meget vel være, at hvis disse mennesker fortsætter deres kurs, vil en sådan Oreshnik en dag ramme et våbenfirma i Tyskland eller et andet europæisk land som et signal om at vågne op.

ZEPP-LAROUCHE: Vi har også denne Greenie Hofreiter, der sagde, at de ældre måske burde gå i front først, fordi de allerede har haft et godt liv. Implikationen er altså, at hvis nogen skal dø, så må de ældre dø først. Vi bør smide disse mennesker ud af politik, for jeg hader at sige det, men det minder mig om en tankegang, hvor gamle mennesker betragtes som "ubrugelige ældre". Det havde vi allerede for 80 år siden.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra en fast kontakt i Minnesota, som siger: »Jeg hører ofte fra LaRouche-bevægelsen, at de finansielle kredse, der er knyttet til City of London, ønsker krig. Hvordan tjener krig andre virksomhedskartellers interesser end våbenproducenter og våbenhandlere?« Han

påpeger, at general Smedley Butler engang sagde: »Alle krige er bankernes krige.« Hvordan vil du besvare det spørgsmål?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det er helt rigtigt. For hvem er det, der dør i krige? Det er altid almindelige mennesker, de fattige, mennesker som tror, at de ikke har andre muligheder for at få en stabil karriere end at gå ind i hæren. Den tid, hvor det blev opfattet som en patriotisk pligt at forsvare sit land, er forbi. De moderne våbensystemers ødelæggelseskraft – især siden fremkomsten af atomvåben – er så enorm, at det er vanvittigt overhovedet at overveje krig.

I dag er de eneste, der tjener på krigen, naturligvis våbenproducenterne og dem, der spekulerer i disse virksomheders aktier. Men det er knyttet til en anden boble, nemlig AI-boblen. Den fortsatte strøm af våbensystemer kombineret med AI-, Bitcoin- og Stablecoin-boblen er lige nu de eneste steder i Vesten, hvor der skabes profit. Men alt dette er baseret på ødelæggelse af den reelle økonomi – som man tydeligt kan se. Hele diskussionen i Tyskland om, at investering i våben ville hjælpe med at genstarte økonomien, har vist sig at være fuldstændig forkert og latterlig. Den tyske økonomi er i frit fald.

Da medierne rapporterede, at krigen i Ukraine måske var på vej mod en afslutning, styrteddykkede aktierne i Rheinmetall og andre våbenproducenter. Det viser, hvor vanvittigt systemet er. Det er lige så vanvittigt som i den liberale økonomi, hvor en virksomhed fyrrer 10.000 mennesker, og aktiens værdi stiger. Hvorfor? Fordi virksomhedens såkaldte rentabilitet stiger. Men den reelle økonomi ødelægges; arbejdspladser forsvinder. På samme måde ødelægges man med militærinvesteringer faktiske fysiske aktiver, som er hårdt nødvendige andre steder. Man skal blot se sig omkring i USA eller Europa for at se den kollapsende infrastruktur, de forfaldne skoler, manglen på billig energi. Det er helt sikkert sandt, at krig kun gavner våbenproducenterne, spekulanterne og banksektoren. Absolut.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Institutet. Helga, der er nogle spørgsmål fra Asien. Den nye japanske premierminister, Takaichi, ser ud til at presse på for en militær oprustning for at konfrontere Kina. Spørgsmålet er, om dette genopliver ideen om Quad som en yderligere udvidelse af NATO mod øst? Og den anden del af spørgsmålet lyder: I betragtning af Japans morderiske imperialistiske politik og fremmarch i Asien i 1930'erne og 1940'erne – vil de lande, der dengang var ofre, såsom Vietnam, Korea og andre, samt Kina, acceptere, at Japan får atomvåben?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg er tilbøjelig til at tro, at det ikke vil ske, for spøgelse af japansk militarisme er ikke glemt. Det er ikke glemt blandt nogle asiatiske lande, og slet ikke i Kina. Kina advarer i de skarpeste vendinger mod denne idé. Da premierminister Takaichi sagde, at hun kunne forestille sig, at Japan ville blive involveret, hvis Kina gjorde et militært forsøg på at genforene sig med Taiwan, blev dette fuldstændigt afvist af Kina.

For det første tror jeg ikke, Kina planlægger en militær genforening, for de hævder med rette, at det siden Cairo-konferencen og Potsdam-erklæringen er international lov, at der kun er ét Kina, og at Taiwan tilhører det kinesiske fastland. Det er altså indblanding i et andet lands indre anliggender, og Kina var derfor meget hård i sin kritik.

Der var også en artikel for nylig i *Foreign Affairs*, hvor forfatteren opfordrede både Tyskland og Japan til at anskaffe atomvåben. Han hævdede, at dette ville øge stabiliteten i den internationale orden. Jeg mener, det vil åbne en Pandoras æske. Idéen om, at to tidligere aksemagter fra Anden Verdenskrig nu skulle anskaffe atomvåben, er et mareridt for alle nabolande i Asien, hvad angår Japan.

Jeg kan heller ikke forestille mig, at alle europæiske lande ville acceptere det. Allerede nu vækker kansler Merz' udtalelser om at gøre den tyske hær til Europas stærkeste

ubehagelige associationer. Det minder om Anden Verdenskrig og de forbrydelser, der blev begået dengang. I Europa og USA er det i høj grad blevet "glemt", men i Asien er Japans rolle under krigen ikke glemt. Massakren i Nanjing alene kostede flere kinesere livet end antallet af faldne i Sovjetunionen under krigen.

Det er virkelig dumt, for det genopliver identiteter i både Tyskland og Japan, som mange generationer efter krigen havde arbejdet for at lade fortiden bag sig. Hvorfor vække disse ånder til live ved at genoptage en militaristisk politik? Det er naturligvis ikke overraskende, at Rusland nu beskylder Tyskland for at genoplive Det Tredje Rige i form af et "Fjerde Rige". Det kan man diskutere, men militariseringen i sig selv forgifter atmosfæren. Enhver, der er ved sine fulde fem, bør modsætte sig dette med alle midler.

SCHLANGER: Helga, du bliver ofte interviewet af kinesiske medier. Du har skrevet essays til forskellige publikationer. Hvordan er stemningen i Kina nu, hvor Trump har talt med Xi et par gange? På den ene side har man diskussionen om en militær oprustning med Japan. På den anden side har man tale om samarbejde. Hvad tror du er den generelle opfattelse i Kina af, hvor situationen er på vej hen?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, den er todelt. Hvis man sammenligner de kinesiske embedsmænds stil og sprogbrug nu med, hvordan de talte om forskellige emner for bare et år siden, er den meget hårdere. Den er meget mere selvsikker, fordi Kina kan hvile på visheden om, at de har overhalet Vesten inden for videnskab og teknologi. Ifølge Australian Strategic Policy Institute (ASPI) er de førende i 57 ud af 63 kategorier. De har også langt de fleste patenter; de uddanner flere forskere og ingeniører end noget andet land i verden. Deres økonomi er solid og voksende takket være en korrekt politik med permanente investeringer i innovation.

Hvis man ser på deres næste 15. femårsplan, lægger den fuld vægt på banebrydende teknologier og på at afsætte en større andel til grundlæggende forskning og udvikling end nogen anden økonomi på kloden. De går efter disruptive teknologier. De gør alt rigtigt, hvis man ser på det ud fra et fysisk-økonomisk synspunkt, så i en vis forstand har de en stærk position. Men de har heller ikke ændret deres harmoniske syn på fremtiden. De ønsker en situation, hvor magtforholdet mellem USA og Kina er stabilt. De fremsatte allerede et sådant tilbud til præsident Obama, som fuldstændig ignorerede det og aldrig rigtig reagerede.

I betragtning af at Trump har accepteret en invitation til at besøge Kina i april, og at han har sagt, at der allerede er fremsat en gensidig invitation til Xi Jinping om at aflægge et statsbesøg i USA senere på året, er jeg faktisk ret håbeful. Kineserne er fremragende diplomater; de har stor ekspertise i, hvordan man skaber et felt, hvor muligheden for fredelige løsninger på konflikter altid bevares. På den anden side er de ikke villige til at indgå kompromisser om centrale principper.

En af de mest overraskende, men sigende udtalelser kom fra udenrigsminister Wang Yi for et par måneder siden. Han blev udfordret af Kaja Kallas, EU's udenrigsminister, som forsøgte at lægge pres på ham for, at Kina ikke skulle støtte Rusland i krigen mod Ukraine. Wang Yi sagde: »Hør her, vi er fuldt ud klar over, at hvis vi ikke støtter Rusland i forhold til krigen i Ukraine, bliver vi de næste.« Det var en meget usædvanlig udtalelse, men jeg tror, den afspejler tankegangen: Kina bevæger sig med absolut beslutsomhed i retning af, at "ydmygelsens århundrede" aldrig må gentage sig, og at japansk militarisme aldrig igen må blive en trussel mod Kina.

Ellers forsøger de at have harmoniske relationer. Og det, de gør i forhold til det Globale Syd, er et civilisatorisk bidrag af uovertrufne dimensioner. De giver landene i det Globale Syd mulighed for at springe direkte til nye teknologier og springe forældede og unødvendige udviklingsstadier over. På den måde

hjælper de virkelig udviklingslandene med at overvinde kolonialismen. Det værdsættes slet ikke i Vesten; man ser blot Kina som en konkurrent og rival om råstoffer. Man forstår ikke, at landene i det Globale Syd ikke længere ønsker at være råstofeksportører, men ønsker at udvikle værdikæden i deres egne lande. De finder i Kina en pålidelig, troværdig partner, og derfor betragter mange af disse lande Kina som en ægte ven. Vi i Vesten ville være klogere, hvis vi gjorde det samme og vandt det Globale Syds venskab i stedet for at optræde som en bulldozer og forsøge at hævde vores såkaldte overlegenhed.

SCHLANGER: Jeg har endnu et økonomisk spørgsmål til dig om et øjeblik, men først lidt humor fra en fast korrespondent, Debashi [ph], der siger: »Måske kunne Europa købe nok energi fra Rusland og reparere de tyske broer, før de bliver invaderet.« Han tilføjer: »Men seriøst, Helga har 100 % ret; de europæiske lederes malthusianske vanvid er helt ude af kontrol.«

Her er så det økonomiske spørgsmål til dig om LaRouche–FDR-politikken. LaRouche-organisationen iværksætter en kampagne for, at nationerne skal vedtage reguleringsstandarder for at skabe en global Glass-Steagall. At genindføre Glass-Steagall i USA efter krisen i 2008 var en af Lyndon LaRouches fire love. Med advarsler om implosioner i AI- og teknologiboblerne spurgte en økonomilærer i Ghana: »Når de fleste mennesker er groft uvidende om den fysiske økonomi, hvordan kan de så mobiliseres til at støtte Glass-Steagall?«

ZEPP-LAROUCHE: Hvis du er økonomilærer, er det et godt sted at starte. Alle kan downloade de forskellige lovforslag, vi tidligere har fremlagt. Jeg er sikker på, at vi i disse dage vil fremsætte endnu et forslag til et globalt Glass-Steagall-initiativ. Jeg tror, det første, du skal gøre, er at udstyre dig selv med de skrifter, vi har udarbejdet. Lyndon LaRouche har skrevet meget om det, og jeg er sikker på, at vi vil lægge en pakke på vores hjemmesider – alle de forskellige internationale hjemmesider – så du kan downloade den og sende

den til din parlamentariker, din borgmester, din delstatslovgiver, dit kongresmedlem, din senator, hvem som helst. Eller organisere private møder; få folk involveret.

Det her er den store torden, der rumler over himlen. Der hænger et Damoklessværd over os. Vi kunne få et sammenbrud af systemet, som kan vælte hele verdenssystemet på en måde, der er meget voldsommere end det, der skete i 2008. Muligheden for blot at gentage det, man gjorde i 2008 med kvantitativ lempelse, er helt klart ikke længere til stede. Boblen er meget større; der er tale om cirka 2 billiarder dollars i totalt ukontrollable penge, hvis det kommer til et sådant sammenbrud.

Det vil være ekstremt vigtigt, at vi genoptager diskussionen om Glass-Steagall i hvert enkelt land og får de lovgivende forsamlinger til seriøst at overveje det. For et sådant sammenbrud kunne føre til en civilisatorisk kollaps, som vi aldrig har set før.

SCHLANGER: Som du påpegede, skrev Lyndon LaRouche udførligt om forskellen mellem fysisk økonomi og "falske penge". Man kan gå ind på *Executive Intelligence Review* for at se hans ældre skrifter, men også det nye arbejde, vi er ved at udgive.

Vi har endnu et spørgsmål fra Afrika. En skriver: »Fortæl mig venligst, om der er planer om at oprette en LaRouche-ungdomsbevægelse i afrikanske lande. Jeg var meget begejstret for ungdomskonferencen, og jeg spekulerer på, om I vil inkludere afrikansk kormusik som en del af jeres program – sang, især fra Sydafrika og andre lande?«

ZEPP-LAROUCHE: Ja, som du sikkert ved, hvis du så ungdomskonferencen i Paris, sang vores kor den sydafrikanske nationalsang, fordi det er en så smuk melodi og komposition. Mit svar på dit spørgsmål er: ja. Først og fremmest er vi allerede i gang med at diskutere med unge fra forskellige afrikanske lande om at organisere deltagelse i vores næste

ungdomskonference, som finder sted den 14. december. Den vil vare næsten en hel dag – to paneler med hovedtalere og også hovedtalere fra de unge organisationer.

Så du bør helt sikkert gå ind på vores hjemmeside, tilmelde dig og deltage. Og vi opfordrer også studerende og unge fra hele verden – ikke kun Afrika, men eksplicit også Afrika – til at oprette satellitmøder, så I ikke kun lytter individuelt til panelerne, men også kan samle større grupper af unge mennesker. Vi har absolut til hensigt at opmuntre til en sådan diskussionsproces, for jeg mener, vi befinder os i en situation, hvor det er det Globale Syds stemme, der må høres i nord: at I ikke længere accepterer nogen form for kolonialisme, imperialisme eller udnyttelse; og at I kræver et nyt paradigme i tråd med Bandung-ånden og de fem principper for fredelig sameksistens.

Jeg er helt sikker på, at hvis der kommer en stærk stemme fra de unge i det Globale Syd, vil det også hjælpe med at vække de unge i det kollektive Vesten, som stadig har mange illusioner om det gamle system. Mange af dem har virkelig ikke en klar idé om de tektoniske forandringer, der foregår i verden lige nu. En del af svaret er naturligvis en dialog mellem civilisationer, og det har vi opmuntret til siden Schiller Instituttets grundlæggelse, fordi det fra begyndelsen har været min overbevisning, at man må fremkalde og aktualisere den bedste tradition i hver nation, for at den nye verdensøkonomiske orden kan fungere. Den bedste kultur fra hver nation er nøglen.

SCHLANGER: Helga, der er endnu et møde på fredag [28. november], et Zoom-møde i den Internationale Fredskoalition. Disse møder har været absolut afgørende for at samle internationale kræfter om at diskutere, hvad der kan gøres for at skabe en ny strategisk geometri. Hvad er der planlagt til denne fredag?

ZEPP-LAROUCHE: Allerede i sidste uge meddelte jeg, at

professor Falk ville være taler; så blev han forhindret i sidste øjeblik, men han har nu bekræftet, at han vil tale på fredag. Han deltog i det store tribunal i Tyrkiet om Gaza, så han vil helt sikkert rapportere om resultaterne af disse drøftelser. Og da krigen i Ukraine sandsynligvis er ved at være slut, vil det helt sikkert være et diskussionsemne. Og forhåbentlig kan vi også rapportere, at krisen i Venezuela er blevet løst gennem en dialog mellem Trump og Maduro. Men den sky hænger naturligvis stadig over os.

Der vil altså være meget vigtige emner. Du bør virkelig bestræbe dig ikke kun på at deltage selv, men også få dine kolleger, venner og familie med ind i denne diskussion. Det er et meget vigtigt kommunikationsrum hver eneste uge. Hvis du tilmelder dig, kan du deltage aktivt i diskussionen. Og du vil hver uge høre førende eksperter om disse krisepunkter – det er helt sikkert en bedre informationskilde end mainstream-medierne. Så kom endelig med på fredag.

SCHLANGER: I morgen er det Thanksgiving, og det er normalt en tid, hvor familier samles. Mange af vores faste lyttere skriver, at det er svært at tale med deres familie om disse globale kriser. Jeg vil anbefale, at du afspiller denne video – dette interview med Helga – for at skabe en diskussion, der ikke handler om, hvilket fodboldhold der har et dårligt eller et godt år.

Vi ønsker jer alle en god Thanksgiving og en god diskussion. Helga, vi ses igen på fredag.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, god Thanksgiving til jer alle.